

Galerie výtvarného umění v Chebu
Galerie der bildenden Kunst in Eger
Zima / Winter 2015

Stanislav Diviš, Zbytky / Reste

Velká galerie / Grosse Galerie
22. 1.–22. 3. 2015
Kurátor / Kurator: Marek Pokorný
Vernisáž 21. ledna v 17.00.

Zbytky č. V. 15 / Reste Nr. V. 15, 2007, akryl na plátně / Acryl auf Leinwand, 200 x 180 cm

Lumír Hladík, Matyáš Chochola, Teleprezence benzínového mága digitálního věku a jeho kuny se zelenohnědým hávem pod chrámem nebes v době pozdního luní

Malá galerie / Kleine Galerie
22. 1.–15. 3. 2015
Kurátor / Kurator: Jan Kratochvíl
Vernisáž 21. ledna v 17.00.

Lumír Hladík, Občejný datel se modlívá vleže / Ein gewöhnlicher Specht pflegt im Liegen zu beten, 2011, akce / objekt, prales u obce Whitefish (Ontario) / Aktion / Objekt, Urwald beim Dorf Whitefish (Ontario), papírová roua a papír částečně zničené medvědem, akryl, kresby na papíře propáleném oharky, ohřelá kůra z lesního požáru s otvory od datla / Papierröhre und Papier, teilweise zerstört von einem Bären, Acryl, Zeichnungen auf von Glutstücken durchlöchertertem Papier, von einem Waldbrand verkohlte Borke mit Spechtlöchern, 33 cm x 33 cm x 157,5 cm, Národní galerie v Praze

Jindřich Prucha, Zátíší s červeným plédem / Stillleben mit rotem Plaid, 1913

Opus magnum, 4. 12. 2014— 29. 3. 2015
Kurátor: Michal Zachař
14. 1. 2015, 17.00, přednáška kurátora o životě a díle umělce

Jindřich Prucha, Zátíší s červeným plédem / Stillleben mit rotem Plaid, 1913, olej na plátně adjustovaném na kartonu / Öl auf Leinwand, zugerichtet auf Karton, 62 x 48 cm

Informel a jeho přesahy / Das Informel und so weiter

Výstava z deponitáře / Die Ausstellung aus dem Depot
Kurátorka / Kuratorin: Mahulena Nešlehová
22. 1.– 29. 3. 2015
Vernisáž 21. ledna v 17.00.
4. února, 17.00, komentovaná prohlídka s kurátorkou výstavy

Antonín Málek, Bez názvu / o. T., 1961, kombinovaná technika, plátno / Mischtechnik, Lnw., 71,5 x 55 cm

Tvorba Stanislava Divíše (1953) patří ke klíčovým projevům české postmoderny. Jejím charakteristickým znakem je přesun důrazu od subjektivních obsahů k vizuálnímu jazyku. Tento obrat odrážející postmoderní nedůvěru v obecnou platnost jakéhokoli duchovního či ideového základu otevřel pro umění nové možnosti, jak se s odstupem, zpochybnujícím humorem i estetikou velkoryse odmítající myšlenky na věčnost zabývat velkými tématy. Uvedené rysy najdeme i v cyklu Zbytky, který velmi dobře shrnuje základní principy Divíšovy tvorby: volně se vztahuje k mimouměleckému artefaktu jako vzoru či předobrazu, zkoumá variabilitu systému řazení prvků a kompozice, a to s výrazným využitím čisté barvy, a zároveň podprahově rehabilituje ornament. Důvodem jeho samostatné prezentace v Chebu je regionální aspekt, který se týká nedaleké Aše. V roce 1994 zde kurátor Marek Pokorný, který odtud pochází, zorganizoval výtvarné sympozium Až v roce 1994, na které pozval čtyři umělce z nejprogressivnější části tehdejší výtvarné scény – V. Skrepla, A. Strážka, V. Stratila a právě S. Divíše. Ze sympozia vznikla výstava v ašském muzeu, při jejíž instalaci Diviš narazil na historické vzorníky z jedné ze zdejších textílek, které byly právě v té době zachráněny pro sbírky muzea. Fascinující soubor tvoří několik stovek fasciкул nejrůznějších formátů, na jejichž stránky byly vlepovány odštířky látek. Pro Divíše se staly podnětem rozsáhlého souboru obrazů, vytvořeného ve dvou vlnách v roce 1995 a pak 2008, k němuž se příležitostně vrací dodnes. Tyto obrazy reflektují složitou a zčásti i tragickou problematiku. Jsou totiž připomínkou bohaté průmyslové historie města, která byla zdrojem jeho prosperity a identity, historie, jež nenávratně zmizela, zčásti s odsunem Němců, zbytek pak v 90. letech s krizí textilního průmyslu.

Das Schaffen von Stanislav Diviš (1953) gehört zu den entscheidenden Äußerungen der tschechischen Postmoderne, deren Gestalt es bei uns mitgeprägt hat. Grund für selbständige Präsentation des Zyklus Reste in Eger ist ein bestimmter regionaler Aspekt, der sich auf die Nachbarstadt Aš/Asch bezieht. Im Jahr 1994 organisierte der Kurator Marek Pokorný hier in seiner Heimatstadt das Künstlersymposium, zu dem er vier Künstler aus dem progressivsten Teil der damaligen Künstlerszene einlud, nämlich V. Skrepl, A. Strážek, V. Stratil und eben S. Diviš. Das Symposium mündete in eine Ausstellung im Museum von Asch. Bei deren Installierung stieß Diviš hier auf historische Musterbücher einer der Ascher Textilfabriken, die gerade zu dieser Zeit für die Sammlungen des Museums gerettet worden waren. Der faszinierende Komplex besteht aus mehreren hundert Fascikeln unterschiedlichster Formate, auf deren Seiten Proben von Stoffen eingeklebt sind. Für Diviš wurden sie zum Ausgangspunkt für einen umfangreichen Komplex von Bildern, die in zwei Wellen im Jahr 1995 und dann im Jahr 2008 geschaffen wurden. Trotz aller postmoderner Leichtigkeit stellen diese Bilder den Reflex einer komplizierten und zum Teil auch tragischen Problematik dar. Sie erinnern nämlich an die reiche industrielle Geschichte der Stadt, die Quelle ihres Wohlstands und ihrer Identität war; das alles ist jedoch verschwunden, zum Teil bereits durch die Abschiebung der Deutschen, der Rest dann in den 90er Jahren mit der allgemeinen Krise der Textilindustrie.

Výstava konfrontuje dva autory různých generací, jejichž práce vykazuje vedle logických odlišností i podobné rysy, jak v opulentní práci s formami a materiály, tak v jejich obecném zaujetí „divokostí“, ať už v podobě divoké přírody nebo přírodních národů. Lumír Hladík patřil koncem 70. let k úzkému okruhu českého akčního umění a body artu, spolu s Petrem Štemberou, Janem Mlčochem, Karlem Millerem nebo Jiřím Kovandou, k němuž měl nejbliž. Od roku 1981 žije v kanadském Torontu, takže v Čechách se na něj téměř zapomnělo. Jeho tvorbu připomněla až v roce 2011 monografie Pavlína Morganové vydaná Galeríí SVIT. Matyáš Chochola letos dokončil svá studia v ateliéru Vladimíra Skrepla a právě Jiřího Kovandy na AVU v Praze. Patří k nejvýraznějším mladým umělcům, což ocenila i porota Zlínského salonu mladých Cenou Václava Chada (2012). Vedle starších prací obou autorů na výstavě prezentovány i ty, které vzniknou těsně před výstavou při společném pobytu na šumavské Kvičce.

Die Ausstellung stellt zwei Künstler unterschiedlicher Generationen einander gegenüber, deren Arbeiten neben logischen Unterschieden auch ähnliche Züge zeigen, sowohl in der opulenten Arbeit mit Formen und Materialien, als auch in der Ausrichtung auf die Natur und die Naturvölker. Lumír Hladík gehörte Ende der 70er Jahre zu dem engen Zirkel der tschechischen Body-Art, gemeinsam mit Petr Štembera, Jan Mlčoch, Karel Miller oder Jiří Kovanda. Seit dem Jahr 1981 lebt er in Toronto in Kanada, so dass er in Tschechien fast völlig vergessen wurde. An sein Schaffen erinnerte erst wieder im Jahr 2011 die Monografie von Pavlína Morganová, die von der Galerie SVIT herausgegeben wurde. — Matyáš Chochola hat heuer seine Studien an der Akademie der bildenden Künste (AVU) in Prag abgeschlossen, und zwar im Atelier von Vladimír Skrepl und eben in dem von Jiří Kovanda; er gehört zu den ausdrucksvollsten jungen Künstlern. Neben älteren Arbeiten beider Künstler werden in der Ausstellung die Werke präsentiert, die bei einem gemeinsamen Aufenthalt in Kvičce/Außergefild im Böhmerwald unmittelbar vor der Ausstellung entstehen werden.

Každá nová položka rozsahem nevelkého díla Jindřicha Pruchy (1886–1914) představuje důležitý uměleckohistorický objev. V rámci cyklu výstav jednoho díla Opus magnum nyní jeden takovýto náleží z poslední doby prezentujeme. Obraz není podchycen ani v nejuplnějším soupisu dr. Kubíčkové z roku 1943 a lze předpokládat, že patřil k těm nemnoha prodaným buď ještě za umělcova života, nebo krátce po jeho smrti. V listopadu 1913 ukončil Prucha pobyt v Kameničkách a zamířil domů k rodičům do Běstvína pod Železnými horami. Na práci venku již byla zima a Prucha se ani jednou nenechal slákat k zivnímu motivu, jak tomu bylo třeba v roce 1909. Maloval doma figurální motivy, zejména zátíší (Fialové zátíší, Zátíší s houslemi, Kytka s jeřabinami), několikrát též skicoval psa. V zátíších hledal tvárné i výrazové možnosti barev, jejich dekorativní účinky i emociální úlohu. Pozoruhodný je u tohoto obrazu vliv Jana Preislera, ostatně v rodině dosavadního vlastníka byl obraz dokonce po léta díky nepřilíší čitelné a velmi podobné signatuře vydáván právě za originál Preislerův. Z korespondence víme, že onu zimu byl Prucha veselý a družný, bruslil, lyžoval, chodil na tancovačky a doma tropil různé taškařice, přičemž sbíral síly na jaro. Přirozená jednoduchá krása tohoto zátíší je svědectvím umělcovy momentální optimistické dispozice zjasněné do obrazu ryzí, lidovým naturelem prochnuté harmonie. K obrazu je dochována menší rázná olejová studie a v chotěbořském muzeu i předměty, které malíř na zátíší zachytil.

Jeder neue Posten des nicht gerade umfangreichen Werks von Jindřich Prucha (1886–1914) stellt eine grundlegende kunstgeschichtliche Entdeckung dar. Im Rahmen des Ausstellungszyklus Opus magnum, in dem jeweils ein einzelnes Werk vorgestellt wird, präsentieren wir eine derartige Entdeckung. Es lässt sich vermuten, dass dieses Werk zu den wenigen Werken gehört, die noch zu Lebzeiten des Künstlers oder kurz danach verkauft wurden. Im November 1913 beendete Prucha den Aufenthalt in Kameničky und kehrte nach Hause zu seinen Eltern nach Běstvína am Fuß des Eisengebirges zurück. Für die Arbeit draußen in der Natur war es schon zu kalt und Prucha ließ sich auch nicht einmal zu einem winterlichen Motiv verlocken, wie das etwa im Jahr 1909 der Fall gewesen war. Er malte im Hause figurale Motive, vor allem Stillleben, einige Male skizzierte er auch einen Hund. In den Stillleben suchte er nach den gestaltenden und expressiven Möglichkeiten der Farben, nach ihren dekorativen Effekten und ihrer emotionalen Rolle. Aus der Korrespondenz wissen wir, dass Prucha in jenem Winter ein fröhlicher und geselliger Mensch war, dass er zum Schlittschuhlaufen und Skifahren ging, Tanzveranstaltungen besuchte und zu Hause mancherlei Stische spielte, wobei er Kräfte für den Frühling sammelte. Die natürliche einfache Schönheit dieses Stilllebens ist ein Zeugnis für die momentane optimistische Disposition des Künstlers, erhellt zu einem Bild reiner, von volkstümlichem Naturell durchdrungener Harmonie. Zu diesem Gemälde hat sich eine kleinere energische Skizze in Öl erhalten und im Museum von Chotěboř auch die Gegenstände, die der Maler in dem Stillleben dargestellt hat.

Informální umění, zkráceně informel, bylo hlavním evropským uměleckým směrem po druhé světové válce. Termín vyjadřoval jednu z jeho základních charakteristik – absenci formy v tradičním smyslu (předpona in- zde představuje latinský zápor). Díla syrové estetiky chtěla postihnout primární existenci člověka, bezprostředně otiskovanou do matérie díla; ostatně informel je výtvarným ekvivalentem existencialismu v literatuře a filosofii. V Československu odněudnutém po roce 1948 od vývoje ve světě se informel v závěru 50. let stal hlavní tendencí neoficiálního umění, i když se tu používal spíše termín „strukturní abstrakce“. Zdejší verze však měla specifickou podobu, více estetizovanou a spirituální. Svěbytným vývojem k němu dospěli tvůrci, nastupující ve 40. a na začátku 50. let (Medek, Istler, Boudník, Kotík, Sekal, Piesen, Balcar), kteří pak ovlivnili autory o generaci či dvě mladší, studující na pražských výtvarných školách (Koblasa, Beran, Tomalík, Sion, Janošek, Nešleha, Málek, Švankmajer, Hotový). Ve sbírce GAVU Cheb je informel zastoupen velmi kvalitně a ve stále expozici je mu věnován jeden sál, v němž zdaleka nemohou být představena všechna zásadní díla. Některá z nich nyní prezentujeme v rámci výstavy z deponitáře. V některých případech je naznačeno i další směřování klíčových autorů informelu v druhé půli 60. let.

Die informelle Kunst, abgekürzt Informel, war die Hauptrichtung der europäischen Kunst nach dem Zweiten Weltkrieg. Der Terminus drückte einen ihrer grundlegenden Charakterzüge aus – das Fehlen der Form im traditionellen Sinn (das Präfix in- stellt hier die lateinische Verneinung dar). Die Werke ihrer baren Ästhetik wollten die primäre Existenz des Menschen zum Ausdruck bringen, als unmittlerbaren Ausdruck in der Materie des Werks; übrigens ist das Informel in der Kunst zu vergleichen mit dem Existenzialismus in der Literatur und der Philosophie. In der Tschechoslowakei, die nach dem Jahr 1948 von der Entwicklung in der Welt abgeschnitten war, wurde das Informel gegen Ende der 50er Jahre zur Haupttendenz der inoffiziellen Kunst, auch wenn hier eher der Terminus „strukturelle Abstraktion“ verwendet wurde. Die tschechische Version hatte jedoch eine spezifische Gestalt, eine mehr ästhetisierte und spirituelle. In der Sammlung der Galerie der bildenden Kunst Eger (GAVU Cheb) ist das Informel in sehr guter Qualität vertreten, doch in der ständigen Ausstellung ist ihm nur ein einziger Saal gewidmet, in dem bei weitem nicht alle wichtigen Werke präsentiert werden können. Einige von ihnen präsentieren wir jetzt im Rahmen einer Ausstellung aus dem Depot. In einigen Fällen wird auch die weitere Ausrichtung der wichtigen Autoren des Informel in der zweiten Hälfte der 60er Jahre angedeutet.

Tereza Řičanová, Vánoce a Archa / Weihnachten und die Arche

Museum Café, 9. 10. – 29. 3. 2015
Kurátorka: Veronika Lochmanová

Tereza Řičanová, ilustrace knihy Noemova archa / Illustrationen zum Buch Die Arche Noahs

Stálá expozice / Dauerausstellung

Gotika / Die Gotik

Kurátorka / Kuratorin: Michaela Ottová

Stálá expozice / Dauerausstellung

Moderní umění / Moderne Kunst

Kurátoři / Kuratoren: Marcel Fišer, Ondřej Chrobák

Klub

Staňte se členy galerijního klubu. Získáte tím četné výhody, které Vám umožní naplno využívat bohatou nabídku programů a produktů galerie

- volný vstup na výstavy a přednášky
- zaslání tištěných pozvánek a čtvrtletních programů
- 20% sleva na publikace a další zboží (edice triček a grafických alb, CD) z produkce galerie
- plakáty vydané galerií zdarma

Členství platí vždy na kalendářní rok. Roční členství 500 / 250 Kč (žáci, studenti do 26 let, senioři nad 60 let, ZTP).

Dětský koutek / Galerie pod baobabem

Prostor ve druhém patře galerie je určený především dětem. Mohou zde nejen samy tvořit, ale také volně listovat v krásných knihách z produkce nakladatelství Baobab, které je samozřejmě možné i zakoupit v museum shopu. Tento prostor postupně zaplňují nástěnné malby a artefakty kmenových výtvarníků Baobabu a dětský koutek tak dostává rozměr skutečné galerie.

Přednášky

Přibíhají vždy ve středu od 17.00 v kavárně. Vstupné 40 Kč, členové klubu zdarma.

Richard Biegel, Dějiny barokní architektury

28. ledna, 25. února, 25. března

Michaela Ottová, Umění doby Lucemburků

11. února, 11. března

Dva pedagogové pražského Ústavu pro dějiny umění FF UK Dr. Richard Biegel a Doc. Michaela Ottová budou pokračovat ve svých dlouhodobých přednáškových cyklech. Michaela Ottová se bude věnovat různým aspektům umění na dvoře Lucemburků – Karla IV., Václava IV. a Zikmunda Lucemburského. Richard Biegel se od italské renesance letos posunul k manýrismu a baroku. Jeho cyklus sestává z deseti přednášek, které jsou zčásti věnovány zahrničí, zčásti vývoji u nás.

Galerie výtvarného umění v Chebu Galerie der bildenden Kunst in Eger

příspěvková organizace Karlovarského kraje
náměstí Krále Jiřího z Poděbrad 16, 350 02 Cheb
T: +420 354 422 450, F: +420 354 422 163
info@gavu.cz, www.gavu.cz

Otevřeno / Geöffnet: úterý–neděle / Dienstag–Sonntag 10.00–17.00
Vstupné / Eintritt: 70 / 40 Kč (senioři od 60let, studenti SŠ a VŠ / Senioren ab 60 Jahre, Studenten, Schüler ab 16Jahre) / 10Kč (žáci ZŠ / Schüler bis 15 Jahre)

Přednášky / Vorträge: 40 Kč, pro členy galerijního klubu zdarma / Klubmitgliedern frei.

Tereza Řičanová (1974), absolventka ateliéru ilustrace a grafiky VŠUP v Praze u prof. Jiřího Šalamouna, už téměř čtvrt století žije, tvoří, hospodaří a vychovává svých pět dětí na statku v Mezné u Pelhřimova, obklopena lesy a mírně zvlněnými kopci Vysočiny. Když právě není na mateřské dovolené, pracuje v pelhřimovském muzeu jako kurátorka obrazové sbírky, konzervátorka a pedagožka. Věnuje se ilustraci, vlastní autorské tvorbě, malbě na sklo, krajinomalbě a divadlu, za své knihy, které píše i ilustruje, získala ocenění v soutěžích Zlatá stuha a Nejkrásnější kniha roku. Pro nakladatelství Baobab připravila například Vánoční, Velikonoční či Kozí knížku nebo obrazové album Noemova archa (2010), které nakreslila podle starodávného biblického příběhu a událostí na vlastním dvoře. Ilustrace vyprávějí o časech před potopou, o andělu zvěstovateli, Noemově rodině, potopě, záchraně Archy a nově úmluvě mezi Bohem a lidmi. I v této knize stvrzuje svůj nezaměnitelný expresivní, svérázný a přímočarý způsob tvorby, který z dětského čtenáře činí plnoprávného partnera v dialogu s autorem. V tomto roce vyšla Psí knížka, příběh o psech v jejich rodině. Vedle výstavy ilustrací v muzejní kavárně vytvořila i novou realizaci – barevný ornament na skle – pro Galerii pod Baobabem, dětský koutek ve druhém patře galerie, který svými pracemi postupně zaplňují výtvarníci Baobabu.

Tereza Řičanová (1974), Absolventin des Ateliers für Illustration und Grafik der Hochschule für Kunstgewerbe (VŠUP) bei Professor Jiří Šalamoun, lebt, schafft, wirtschaftet und erzieht ihre fünf Kinder nun schon fast ein Vierteljahrhundert lang auf einem Bauernhof in Mezná bei Pelhřimov, umgeben von den Wäldern und leicht gewellten Hügeln der Vysočina. Wenn sie nicht gerade in Mutterschaftsurlaub ist, arbeitet sie im Museum von Pelhřimov als Kuratorin der Gemäldesammlung, Konservatorin und pädagogische Mitarbeiterin. Sie widmet sich der Buchillustration, eigenem literarischem Schaffen, der Malerei auf Glas, der Landschaftsmalerei und dem Theater, für ihre Bücher, die sie selbst schreibt und illustriert, erhielt sie die verschiedensten Preise. Für den Verlag Baobab hat sie beispielsweise das Weihnachtsbuch, das Osterbuch und das Ziegenbuch (Vánoční knížka, Velikonoční knížka, Kozí knížka) geschaffen sowie das Bilderbuch Die Arche Noah (Noemova archa) (2010), das sie sie nach der alten Geschichte aus der Bibel und nach Ereignissen auf dem eigenen Hof zeichnete. In diesem Jahr erschien ihr Hundebuch (Psí knížka), eine Geschichte über die Hunde in ihrer Familie. Neben der Ausstellung von Illustrationen im Museumscfé schuf sie auch ein neues Werk – ein farbiges Ornament auf Glas – für die Galerie unter dem Baobab, die Kinderecke im 2. Stockwerk der Galerie, die die Künstler des Verlags Baobab nacheinander mit ihren Werken füllen.

Mimořádný soubor gotického sochařství je představen v nové instalaci, v níž je důraz položen na tři výjimečné sochy, respektive sochařské soubory. Nejstarší vrstvu chebské sbírky představuje trojice soch zobrazující Madonu mezi sv. Janem Křtitelem a sv. Janem Evangelistou z 60. let 14. století, pocházející z pražské dílny pracující pro dvůr Karla IV. Druhým vrcholem sbírky je expresivní mystická pieta z dominikánského kláštera. Tvář Panny Marie vykazovala kdysi takovou míru utrpení, že byla na žádost farníků na konci 19. století ořezána a nově doplněna v kaširované hmotě. Při novodobém restaurování byl tento přídavek odejmut a socha zůstala bez tváře. O emocích, které ve středověku tato socha vyvolávala, hovoří chebská kronika z roku 1550. Popisuje kázání neznámého mnicha nejspíš právě před touto sochou, které přivedlo dav do stavu fanatického rozvášnění, jehož důsledkem byl pogrom proti místním židům. A konečně posledním vrcholem je pozdně gotický oltář ze Seebergu (1520) s Pannou Marií a čtveřicí světců patří ke špičkovým pracím pozdně gotického umění. Jestliže starší sochy byly importhy z různých míst Čech či Německa, na začátku 16. století se v bohatém Chebu už etablovala sochařská dílna, která si vytvořila vlastní specifický styl, odvozený z nejprogressivnějších poloh tehdejšího evropského umění. Autorkou expozice je Doc. Michaela Ottová z Ústavu pro dějiny umění FF UK.

Die wertvolle Kollektion gotischer Bildhauerei wird in einer neuen Installation vorgestellt, in der die Betonung auf drei außergewöhnliche Skulpturenensembles gelegt wird, welche in selbstständigen Räumen aufgestellt sind, die den Eindruck von Kapellen erwecken. Das Künstlerische Milieu der Prager Werkstätten zur Zeit Kaiser Karls IV. wird durch eine Gruppe von drei Skulpturen von einem Altaraufsatz dokumentiert, die die Madonna zwischen Johannes dem Täufer und Johannes dem Evangelisten darstellen. Die Skulpturen wurden für die Egerer Kirche von einem der reichen örtlichen Patrizier oder von einem Angehörigen des Ordens der Deutschritter in Auftrag gegeben. Ein weiterer Höhepunkt der Sammlung ist eine expressive mystische Pietà aus dem Dominikanerkloster in Eger. Das Antlitz der Jungfrau Maria zeigte einst ein solches Maß an menschlichem Leid, dass es auf Verlangen der Pfarrangehörigen am Ende des 19. Jahrhunderts abgenommen und in kaschiertem Material neu ergänzt wurde. Bei einer neuzeitlichen Restaurierung wurde diese Hinzufügung beseitigt und die Skulptur blieb ohne Gesicht. Von den Emotionen, die diese Skulptur hatte hervorgerufen können, berichtet die Egerer Chronik zum Jahr 1550. Sie beschreibt die Predigt eines unbekanntenen Mönchs wohl gerade vor dieser Skulptur, die die Menge in einen Zustand fanatischer Leidenschaft versetzte, dessen Folge ein Pogrom gegen die örtlichen Juden war. Der Höhepunkt der Ausstellung ist der Schreinaltar aus Seeberg (1520) mit der Jungfrau Maria und vier Heiligen, der zu den Spitzenwerken spätgotischer Kunst gehört, der sog. Donauschule. Während es sich bei den älteren Skulpturen um Importe aus verschiedenen Orten Böhmens oder Deutschlands handelte, hatten sich im letzten Drittel des 15. Jahrhunderts im reichen Eger Bildhauerwerkstätten etabliert, die am Beginn einer hiesigen Kunsttradition stehen: Diese modifizierte der Schöpfer des Seeberger Altars zu einem eigenen spezifischen Stil, der sich auf die progressivsten Strömungen der damaligen europäischen Kunst stützt.

Stálá expozice moderního českého umění v prvním patře hlavní budovy prošla v roce 2012 kompletní proměnou. V novém architektonickém rámci představuje vývoj českého moderního umění od začátku 20. století do současnosti, dokumentovaný na špičkových dílech ze sbírek galerie. První část výstavy je věnována umění před druhou světovou válkou. Vynikajícím způsobem je tu zastoupen Emil Filla, jehož početná kolekce obsahuje i raná díla z období Osmy a Skupiny výtvarných umělců. V této části je umístěn i největší klenot galerijních sbírek, vrcholná surrealistická kompozice Toyen Opuštěné doupě z roku 1937 a dále důležitá díla Josefa Čapka, Otto Gutfreunda, Václava Špály, Jana Zrzavého, Františka Tichého, Jindřicha Štyrského, Josefa Šímy, Františka Foltýna, Aloise Wachsmána, Karla Černého a Zdeňka Sklenáře. Druhou část výstavy tvoří sály věnované informálním (mj. Mikuláš Medek, Jan Kotík, Robert Plešsen, Zbyněk Sekal) a geometrickým tendencím 60. let (Václav Boštík, Hugo Demartini, František Hudeček, Jiří Kolář, Karel Malich, Otakar Slavík), nové figuraci (Adriena Šimotová, Jitka a Květa Válová, Jiří Načeradský), 80. letům (Vladimír Skrepl, Jiří Kovanda, Václav Stratil) a umění po roce 1989 (Michal Pěchouček, Josef Bolf, Kryštof Kintera, Jiří Surůvka, Filip Turek, Jiří Černický). Jeden sál je vyhrazen proměnným výstavám z deponitáře.

Die Dauerexposition zur modernen böhmischen Kunst im ersten Stock des Hauptgebäudes wurde im Jahre 2012 komplett umgestaltet. Sie hat einen neuen architektonischen Rahmen und präsentiert die Entwicklung moderner Kunst in Böhmen vom Anfang 20. Jahrhunderts bis zur Gegenwart. Die Entwicklung ist hier an Spitzenwerken aus Sammlungen der Galerie dokumentiert. Erster Teil der Ausstellung widmet sich der Kunst vor dem Ersten Weltkrieg. Auf herausragende Weise wird hier Emil Filla präsentiert, dessen reiche Kollektion auch frühe Werke aus der Zeit der Künstlergruppen Osma (Die Acht“) und Skupina výtvarných umělců (Gruppe bildender Künstler) beinhaltet. In diesem ersten Teil befindet sich auch der Juwel der Galeriesammlungen: die großartige surrealistische Komposition Opuštěné doupě (Di e verlassene Höhle; 1937) von Toyen. Ferner gibt es hier bedeutende Werke von Josef Čapek, Otto Gutfreund, Václav Špála, Jan Zrzavý, František Tichý, Jindřich Štyrský, Josef Šíma, František Foltýn, Alois Wachsmán, Karel Černý und Zdeněk Sklenář. Zweiter Teil der Ausstellung in weiteren Sälen der Galerie betrifft die informellen Tendenzen der 60-er Jahre (Václav Boštík, Hugo Demartini, František Hudeček, Jiří Kolář, Karel Malich, Otakar Slavík), die Neue Figuration (Adriena Šimotová, Jitka und Květa Válová, Jiří Načeradský), die Kunst in den 80-er Jahren (Vladimír Skrepl, Jiří Kovanda, Václav Stratil) und die Kunst nach 1989 (Michal Pěchouček, Josef Bolf, Kryštof Kintera, Jiří Surůvka, Filip Turek, Jiří Černický). Ein Saal erhält auch die variablen Ausstellungen aus dem Depositorium.

Marcel Fišer, Jiří Trnka

7. ledna

Přednáška se bude zabývat životními osudy a dílem univerzálního výtvarníka, který zejména na poli loutkového filmu a ilustrace dosáhl světové slávy. Zasláhl však do mnoha jiných oborů, včetně malby a sochařství.

Adam Hnojil, Evropský klasicismus

18. února

Adam Hnojil představí velkou epochu světového umění, spojenou s obdobím druhé půle 18. a začátku 19. století a jmény, jako Jacques-Louis David, William Blake nebo Heinrich Füssl.

Marcel Fišer, Umění v Domažlicích

4. března

Přednáška k vydání další knihy z edice věnované umění ve veřejném prostoru se zaměří na největší jména a výtvarné podniky, které jsou s tímto městem spojené: Příhodův pomník J. V. Myslbeka, tři náhrobky Františka Bílka, monumentální pomníky v okolí města věnované Janu Sladkému Kozinovi (F. Hošek, Č. Vosmík) a Jindřichu Simonu Baarovi (Lad. Šaloun) nebo nerealizovaný monument Bitvy u Domažlic architekta Kamila Roškota.

Jiří Trnka, záběr z filmu Sen noci svatojanské, 1959

Středy v GAVU

Akce se konají vždy ve středu v budově galerie od 17.00.

7. ledna	Marcel Fišer: Jiří Trnka	přednáška
14. ledna	Michal Zachař: Jindřich Pruha	přednáška
21. ledna	Stanislav Diviš, Zbytky; Lumír Hladík, Matyáš Chochola; Informel a jeho přesahy	vernisaž
28. ledna	Richard Biegel: Dějiny barokní architektury	přednáška
4. února	Mahulena Nešlehová: Informel a jeho přesahy	komentovaná prohlídka
11. února	Michaela Ottová, Umění doby Lucemburků	přednáška
18. února	Adam Hnojil: Evropský klasicismus	přednáška
25. února	Richard Biegel: Dějiny barokní architektury	přednáška
4. března	Marcel Fišer: Umění v Domažlicích	přednáška
11. března	Michaela Ottová, Umění doby Lucemburků	přednáška
18. března	Ondřej Basjuk	vernisaž
25. března	Richard Biegel: Dějiny barokní architektury	přednáška

MINISTERSTVO
KULTURY

Výstavní program GAVU Cheb je podpořen z grantového programu MK ČR.
Titulní strana / Titelseite: Stanislav Diviš, Zbytky / Reste (detail obrazu / Detail des Bildes)